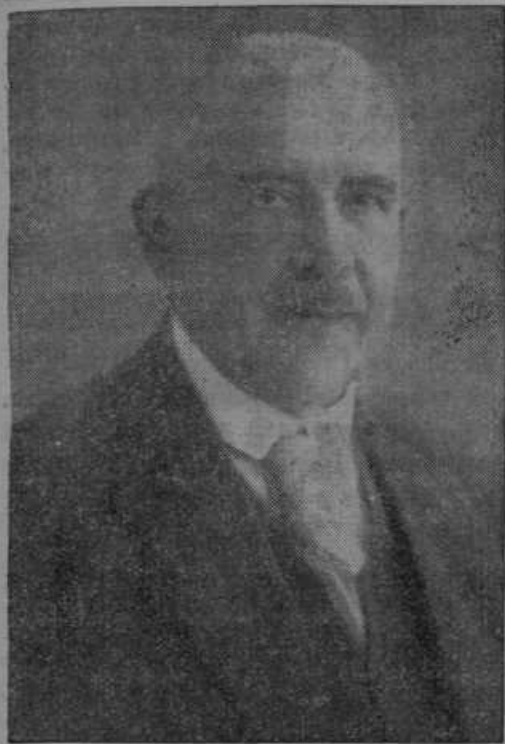

G. Franjo Thaler †.

Po treh tednih so ga potegnili iz Savinje. Nad mostom v Tremerju pri Celju so potegnili iz Savinje 20letnega brezposelnega zidarja Antona Kelner iz Kasaz pri Petrovčah, ki je skočil v vodo pred tremi tedni.

Okradel učiteljico. V Razboru pri Radečah je odnesel neznanec iz stanovanja učiteljski pripravnički Ani Kalan plačo za mesec januar, zlato zapestno uro in zlat prstan.

Posledica pretepa. V Rakičanu so se stopili fantje. V mlaki krvi je obležal z devetimi zabodljaji v hrbet, rame in roko delavec Mihael Horvat.

Izprijena deteljska sklenila, da pojde prostovoljno v smrt. Iz Sopote izza Gorjancev so prišli lepega dne trije fantje v Šentjernejsko dolino na Dolenjskem. Bili so: Ilija Karlovič, Nikola Kekič in Peter Šmičiklas. Vsi stari komaj nekaj nad

dvajset let. V Orehovici se je vrnil nazaj domov Kekič, med tem ko sta zavila ostala dva v krčmo Antona Šebela. Nato sta tavalala okrog po okolici Orehovice. Na Vrhu je pozneje našel dimnikar. pomočnik Polovič hudo ranjenega Karloviča. Pravil je, da se je poškodoval pri padcu. Poškodovanega so prepeljali v bolnico usmiljenih bratov v Kandijo, kjer je umrl. Sodno raztelesenje je ugotovilo, da je dobil strel v glavo in mu je obitčala krogla nad levim očesom. Poizvedovanja orožnikov so dognala, da je skušal Karlovič v domačem kraju roparski umor, kar mu je izpodletelo. Vlomil je v neko hišo in odnesel 1000 Din. Pri tem poslu sta mu najbrž pomagala tovariša. Oblast je dognala krivce in iz strahu pred kaznijo so hoteli vsi trije prostovoljno v smrt, ki je pa zadela samo enega!

Trije zločinci en dan obešeni. V Budimpešti so obesili 23. I. zjutraj tri zločince in sicer: 32letnega Ladislava Szepesi, 26letnega mehanika Ferdinanda Tady ter 23letnega pomožnega delavca Ladislava Radovič. Omenjeni so napadli na Silve-

Rajni angleški kralj Jurij V.

Novi angleški kralj Edvard VIII.

strovo v Leopoldstadtu podružnico madžarske trgovske banke in so bile ubite tri osebe. Prijeti zločinci so priznali roparski napad in so bili enoglasno obsojeni v smrt na vešalih.

Izpred sodišča.

Obsojen radi uboja matere svoje neveste. Pred sodniki v Mariboru so obravnavali 21. jan. krvavo dejanje, ki se je odigralo lani 1. dec. v Črešnjecih v Gornji Ragdoni v hiši posestnice Marije Geratič. Odgovor je dajal 22 letni posestniški sin Ferdinand Vogrin, ker je v prepiru z materjo svoje neveste oddal na njo 3 strele iz samokresa, od katerih jo je eden zadel v levo roko. Za ranjeno je še skočil obtoženi in ji je prizadajal z nožem zabodljaj v ranjeno levico tako, da ji je prerezal glavno žilo in je zabodena kmalu izdihnila.

Italijanski izgovori ter zavijanja.

Predsednik mednar. Rdečega križa je napisal 7. januarja na Mussolinija pismo, v katerem prosi italijanskega predsednika vlade, naj stori vse, da bo preprečil motnje v delovanju Rdečega križa. Na to pismo je Mussolini odgovoril in trdi, da smatra italijanska letalska četa za svojo dolžnost, na podlagi od Italije prevzetih obveznosti in iz vzrokov človečnosti, spoštovati znamenje Rdečega križa celo tedaj, če veruje, da sovražnik to znamenje zlorablja. Kljub temu pa se lahko zgodi, kakor se je to dogajalo v preteklosti po vseh bojiščih, da postane ta ali ona postojan-

Očetov greh.

»Tevž, jutri pojdeva k dohtarju v mesto. Z menoj pojdeš, kajne?«

»Seveda!« se je sin skoraj razveselil. »Ali pa boste mogli, oče? Ali niste preslabi?«

»Danes sem že spet pri moči. Če bo pa treba, si najameva fijakarja.«

Noč je prebil še kar mirno. Zjutraj se je oblekel po praznje, se dobro najedel, potem pa se odpravil s sinom na pot. Ko sta šla po travniku dol, se je Tevž očetu čudil, ker je ta večkrat obstal in se ozrl na dom. V gozdu je precej strumno korakal, zdaj in zdaj pa se mu je izvil iz srca globoko vzdih. Sredi brega je zavila pot na položno jaso, odkoder je bil lep pogled nazaj k Dvorniku in dol na vas. Na kraju jase je stal star križ, poleg tega čudna kamnita klop, v kateri je bilo polno križcev vdolbenih. Tu pri tem križu so počivali pogrebci s hribov, na klop pa so polagali krsto z rajnim ter zmolili pet očenašev za mir njegovi duši.

Prav tu pred križem je obstal stari Dvornik in dolgo gledal gor na svoj dom, ki se je z belimi zidovi in prijaznimi okni svetil kakor gradič. Potem je sedel na kamnito klop.

»Marija Devica!« se je Tevž silno prestrašil, »kaj delate, oče? Vstanite, vstanite!«

4

»Zakaj? Saj si tu prav tako počijem kakor kje drugje,« je odgovoril stari ravnodušno.

»Oče, saj vendar veste... kdor na to klop sede, mora umreti.«

»To je prazna vera. Umreti moramo vsi; za marsikateriga bi bilo bolje, ko bi bil mlad umrl.«

»Oče, oče, vstanite! Lepo vas prosim.«

Stari pa se niti ganil ni z mesta, ampak je venomer strmел gor domov. Iznemada so mu pritekale svetle solze po razgubanem licu. Z neznansko hripavim glasom je začel moliti:

»Gospod, daj mu večni mir in pokoj! Gospod, daj mu večni mir in pokoj! Tevž, moli z menoj! Gospod, daj mu večni mir in pokoj, večna luč naj mu sveti! Moli, Tevž, moli!«

»Za koga molite, oče?«

»Za sebe molim, za sebe. Gospod, daj mu večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti!«

Sin je ves iz sebe zakričal:

»Oče, vam se meša. Pojdiva domov, domov!«

»Nikoli nisem bil tako jasen v glavi kakor danes,« je zavpil stari, nato pa s pohlevnim, skoraj ihtečim glasom nadaljeval: »Glej, Tevž, kadar sem šel tod mimo, sem se večkrat spomnil, da me bodo kdaj tod mimo nosili pogrebci. Gotovo bi se zbralo še več ko sto znancev in prijateljev in tu bi stali okoli moje trugve in bi molili: Gospod, daj mu večni

Marija Geratič je bila proti zakonski zvezi svoje hčerke z Vogrinom, katerega je pred krvavim dejanjem skušala s kolom prepoditi izpod okna hčerine sobe. Obtoženi Ferdinand Vogrin je bil obsojen radi uboja na 4 leta robije.

Obsodba radi uboja. V Mariboru je bil obsojen 25. I. na pet let in tri mesece ječe posestniški sin Jožef Smigoc iz ptujske okolice, ker je 17. novembra l. l. smrtno zabodel Jakoba Arnuš.

Uboj pred sodniki. Dne 27. nov. l. l. sta trčila skupaj Feliks Koren iz Zrnove in Andrej Zamuda. Slednji je dobil od Korena s planko par krepkih po glavi tako, da je kmalu za tem umrl radi počenja lobanje. Feliks Koren je nato še zamahnil po Karlu Pelcu in mu je zlomil levo roko. Obtoženi Feliks Koren se je izgovarjal pred mariborskim senatom 21. januarja s silobranom, a je le bil obsojen na 4 leta in 3 mesece težke ječe.

Znižana kazen. Lani 23. novembra je bila obsojena delavka Zofija Lilek s Sladkega vrha ob severni meji v Mariboru na 6 let in 3 mesece robije, ker je skočila s svojo hčerko v Muro. Otrok je utonil, mati se je rešila. Do obupnega dejanja je prišlo, ker se je bala kazni radi obračuna z eno sodelavko in s svojim izvoljenim. Stol sedmorice v Zagrebu je obsojeni znižal kazen na 1 leto in 2 meseca strogega zapora.

Slovenska Krajina.

Turnišče. Veliko je že število naših ljudi, to je fantov in mož, deklet in žena, ki so odšli v daljno Francijo za zasluzkom. Naša župnija je sicer velika, vendar pa kadarkoli kdo odhaja v tujino, se vedno o tem govori. Kakor smo že večkrat na tem mestu povdarjali, odhajajo ljudje od doma, spravljeni z Bogom in ljudmi. Vendar pa Francija nudi le tu in tam kakšen žarek veselja, to pa še zlasti v duhovnem oziru, ker ljudje ne vedo takoj francoskega jezika. O tem pričajo številna pisma, ki prihajajo iz daljne Francije. Zato bi bilo zelo potrebno, da si ti naši izseljenci naročajo dobre slovenske časopise, ki jih potem vežejo z domovino z ljube-

nijo in vernostjo. To naj storijo vsi oni, ki pač imajo svojce na Francoskem, da naročijo zanje časopise, saj vendar spošiljajo precej denarja domov in se malenkostna svota, ki bi jo darovali za dober krščanski časopis, niti občutila ne bi. Naročite izseljencem naš dober časopis »Slovenskega gospodarja«, ki stane letno za inozemstvo samo 64 Din. Ta svota ni velika, če pomislimo, da nudi svojim bralcem toliko zanimivosti in toliko dobrega, kakor nobeden drugi tednik. Zato, ljudje božji, premislite in to storite, če hočete, da se vam sinovi in hčere ne izneverijo! — Te dni sta zopet odšli že poleg mnogih dve mladi dekleti v daljno Francijo. Obe sta naši domačinki in sicer Čizmažija Ana in Čeh Barica. Zopet dokaz, da mora naša mladina v svet, ker je premalo denarja in tudi premalo zemlje za vse doma, zlasti pri nas, kjer je že zemlja vsled delitve popolnoma razkosana na ozke posesti. Želimo obema dekletoma, ki sta bili doma dobri in pridni, da najdeta v tujini božji blagoslov! — Naše prostovoljno ga-

Bolnim ženam

se izprazni čreva po uporabi naravnega

Franz-Josefove

grenke vode neovirano in lahko.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

sileško društvo je imelo dne 19. januarja svoj slavnostni dan. Ta dan je bil namreč rojstni dan Nj. Vis. princa Tomislava, ki je pokrovitelj gasilcev. Gasilci so se udeležili slovesne službe božje, ki jo je opravil g. dekan Ivan Jerič. Zelo dobro je vplivala strumnost gasilcev na ljudi. Gasilce je spremljala k sv. maši in od sv. maše gasilska godba. — Žandarmerijsko postajo je obiskal nov žandarmerijski vodnik lendavskega voda žandarmerijski poročnik. Novodošli vodnik je napravil na ljudi s svojim lepim vedenjem zelo dober vtis. — Spet se je zgodilo nekaj v bližnjih Renkovcih, kar je zelo razburilo naše ljudi. Naši fantje so šli vasovat v Renkovce. Razume se, da ni nihče pričakoval pretepa, še manj fantje sami, ki so si brezskrbno peli po cesti. Nenadoma so jih pa napadli domači fantje in razvila se je pravcata bitka. V tem tepežu, ki je trajal skoro eno uro, so jo skupili turniški fantje. Eden je celo izgubil celo ustnico.

Obsodbe vredno je pri naših fantih ponočno pohajkovanje, ker so čestokrat posledice tepeži. Skrajni čas bi že bil, da se konča s takimi komedijami in da se fantje sosednjih vasi sporazumejo in živijo v prijateljskih odnosih. Zato, starši, bodite previdni in posvetite svojim sinovom več pažnje!

Vse cenjene naročnike,

ki še niso vsaj deloma poravnali naročnine za tekoče leto, prosimo, da isto kmalu storijo, ker drugače bi jim morali ustaviti list. »Slovenski gospodar« stane za celo leto 32 Din, za pol leta 16 Din in za četrt leta 9 Din. — Uprava.

Kdo je spravil proti malariji kinin v promet?

Prvotni prebivalci južne Amerike, posebno Peruanci, so že poznali od nekdaj napram mrzlici ali malariji kot najbolj uspešno sredstvo kinin. Tega zdravila pa niso hoteli izdati Špancem, ki so prodrli prvi v pokrajine ob morskih obalah južne Amerike. Učinek kinina je postal Evropejcem prvič znan leta 1639. V omenjenem času je bil grof Chinchon, po katerem je dobil kinin pozneje ime, podkralj v Peru in je vladal v mestu Lima. Njegovo na mrzlici obolelo ženo je ozdravil hišni zdravnik s pomočjo neke skorje, o koje zdravilni moči je čul od domačinov. Nato so se začeli zanimati za »mrzlično skorjo«, kakor so nazivali prvotno kinin, jezuiti. Grofica Chinchon, ki se je vrnila leta 1604 iz Peru v južni Ameriki nazaj v Evropo, je prinesla seboj kinin skorjo. Razširil je kinin po pokrajinah Evrope kardinal Juan de Lugo. Ko so ponudili prvič kinin v Antverpeni kot trgovski predmet leta 1658, je bil plačan vsak funt te zdravilne skorje z ravno toliko težo čistega zlata.

mir in pokoj! To bi bila lepa pogrebščina... Toda te ne bo. Mene ne bodo nosili tu dol. Danes odhajam in se ne vrnem več. To je danes moja pogrebščina. Zato molim sam za sebe pri tem našem domačem križu: Gospod, daj mu večni mir in pokoj!

»Oče, vam se meša; hudo ste bolni,« se je tresel sin. »Zdaj pojdeva domov. Pojdite, oče!«

»Ne, Tevž! K dohtarju pojdeva v mesto, pa ne k tistemu, ki je za bolnike; k tistemu na sodnji pojdeva. Ko temu vse povem, mi bo dal drug dom in — in Dvornik ne bo več Dvornik.«

»Oče, vročino imate. Pojdite z menoj! Ne govorite zdaj več!«

»Naj ti povem, Tevž; drugače ne bom mogel mirno umreti. Danes ti moram nekaj povedati, kar bi ti bil že davno moral. Oh!«

Tedaj je zdrknil starec na kolena in s sklenjenimi rokami in z jokavim glasom prosil sina:

»Tevž, Tevž, ljubi Tevž, odpusti mi, odpusti mi! Tvoj oče je velik grešnik.«

»Oče,« je zavpil sin, »vi ste ob pamet.«

Prijel ga je pod pazduho, ga posadil na klop, sedel tudi sam zraven njega in ga objel.

»Tevž,« je stokal stari, »naj ti povem! Danes ti bom mogel, drugič kdaj ne več.«

»Doma bova govorila.«

»Ne, ne! Tukaj, zdaj... Tiho bodi in poslušaj,

kaj ti povem... Dvornikova domačija... ni naša. Nismo je... nisem je dobil po pravici.«

»Oče, saj se vam meša.«

»Ne! Vse je res, kakor ti pravim. Ne morem z grehom na oni svet. Strah me je pred božjim sodnim stolom. Od tega strahu je vsa moja bolezen.«

Zdaj se je mladi mož zdrnil.

»Za božjo voljo, oče, kaj bi vam moglo biti tako na duši?«

»Dvornikovo ni moje.«

Cigavo pa potem?«

Jurijevo, krojačevo.«

»Kaj, Kristofovo? Kako vendar? Saj ste je po stricu podedovali.«

»Da, ker testamenta ni bilo. Ampak testament je bil, samo skril ga je nekdo.«

»Kdo? Vi gotovo ne! Kajne, vi ne?«

»Ne, jaz ne. Vedel pa sem zato in dobiček sem imel od tega.«

Tevž se je tresel. Čez nekaj časa je rekel:

»Oče, zdí se mi, da ste si nekaj v glavo vtepli — kakor otroci, ki se bojijo praznih strahov.«

»Da, strahovi so to, pa ne prazni, ampak grozni strahovi. Noč in dan so za menoj. Strahovi, strahovi, ki po vsaki krivici pridejo. In krivico sem storil, hudo, hudo krivico.«

»Jaz tega ne verjamem in ne morem verjeti.«

»Ko ti pa prisegam, da je res! Popraviti jo mo-

ka Rdečega križa ne-hote žrtev napada. Nobeden takih slučajev bolj ne obžaluje, kakor italijanska vlada. Stori-la bo za bodoče vse, da se taki slučaj ne bodo več zgodili. Italijanska vlada pa mora tudi pokazati na dejstvo, da je zloraba Rdečega križa prepovedana. Ženevski sklepi naročajo spoštovanje napram ranjenim, padlim in ujetnikom. Po italijanskem Rdečem križu je sporočila italijanska vlada mednarodnemu Rdečemu križu v Ženevo, da so se abesinske čete že pogosto-ma pregrešile proti ženevskim pogodbam. Abesinci so bili kruti že večkrat napram padlim in ranjenim ter ujetim. Italijanska vlada obžaluje, da ne morejo od-

DRUŠTVENE VESTI

St. Peter pri Mariboru. V nedeljo dne 2. februarja (na svečnico) se vrši popoldne po večernicah v samostanski šoli zanimivo predavanje, h kateremu ukaže prijazno vabimo. Knjižnica Prosvetnega društva je odprta vsako nedeljo in praznik po večernicah.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Naše Prosvetno društvo »Slomšekov odbor« priredi na svečnico ob 3. uri popoldne v zasebnih prostorih g. Franca Krajnc v Slomškovo proslavo veliko akademijo. Na pestrem sporedu je več govorov, lepe vaje, nastop domačega pevskega društva itd. Vstopnina prosta. Na svidenje!

Sv. Benedikt v Slovenskih goricah. Na svečnico priredi naše Bralno društvo materinski dan z akademijo, ki se bo vršila popoldne po večernicah v dvorani na čast našim materam. Na sporedu je poleg zborne deklamacije, petja in govora tudi misterij »Teofil«, ki je že zadnjič na praznik Brezmadežne zbudil med starimi in mladimi veliko zanimanja in odobravanja. Pridite vsi, zlasti iz sosednih župnij! Vstopnina bo izredno nizka!

Rogoznica pri Ptuj. Naše Bralno društvo je postalo vseskozi delavno. Dne 17. januarja je priredilo dobro uspelo in precej dobro obiskano predavanje, ki ga je imel g. dr. Koblenec o Mohorjevih knjigah. Društvo ima v načrtu še več predavanj. Zlasti gospodarskih panog, kakor sadjarstva, vinarstva, živinoreje se hoče dotakniti in poučiti članstvo in prijatelje društva o vsem potrebnem. — V nedeljo dne 19. januarja popoldne ob pol štirih je priredilo isto društvo Mollerovo trodejanko »Jurij Pepčeka«. Vsi igralci so se naučili vloge zelo dobro in so igro predvajali popolnoma dovršeno. Obisk je bil od strani občinstva precej dober. Občinstvo je bilo zelo hvaležno in je pokazalo vso dozorelost, kar je vredno res pohvale. Režiral je igro g. M. Arnuš. Igralcem in režiserju iskreno čestitamo! — Bralno društvo ima v načrtu še več dram za letošnjo sezono in eno burko ob pustu. Na to opozarjamo naše cenjeno občinstvo!

Polzela. V nedeljo na svečnico vprizorijo naša vrla dekleta, članice dekliškega krožka Prosvet-

nega društva, prav lepo igro »Roka božja«. Kakor je zadnjič igra, ki jo je priredila Marijina družba, nad vse lepo izpadla in so naše večinoma nove igralke pokazale prav odlične sposobnosti, tako se bodo tudi to pot potrudile, da bo igra čim lepše podana. Njihovo požrtvovalno delo nagradimo s številnim obiskom. Začetek ob treh popoldan. Vstopnina znižana. Na veselo svidenje!

Podvinci pri Ptuj. Dne 2. februarja, to je na svečnico, bo imelo naše Bralno društvo svoj redni občni zbor. Lansko leto je minilo že 40 let od ustanovitve tega društva. Tiho je šlo preko te 40letnice, ker so bili pač taki časi in tudi večina članstva je prezrla to pomembno obletnico. Društvo ni imelo nobenih predstav. Sedaj se je začelo živahno gibati. Po občnem zboru se bo vršilo predavanje o potrebah kulturnega dela med kmečkim ljudstvom.

Videm ob Savi. Tukajšnje Katoliško slovensko prosvetno društvo priredi prihodnjo nedeljo, to je na praznik svečnice, dne 2. februarja, popol-

Oglaš. je registr. pod št. št. 1002 od 11 XII 1935

dne po večernicah Vombergerejevo vojno dramo »Vrnitev«.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Remšnik. Remšniški zvonovi kar pojejo smrtno pesem. Iz Mravljakove hiše blizu sv. Pankracija je smrt ugrabila 39 let starega Jakana, ki je bil kapelnik nekdanje Golečeve bande. Velikokrat je pihal na klarinet pri procesijah, na gostijah in veseljah. Kakor so že taki godci požrtvovalni za smeh in zabavo, tako so nepazljivi na zdravje. Rajni je umrl na jetiki v goitancu. Na hribih je čist zrak, a prehlajenje je za vsakega silno težko izogibno. Ubogi materi gospodinjci, šele dva meseca vdovi, želimo nebeske tolažbe, celih hiš pa naše iskreno sožalje!

Remšnik. Umrla je v 82. letu starosti Alojzija Koležnik, znana pod imenom remšniška Lojza. Znana je bila ne le na Remšniku, marveč tudi v sosednjih župnijah. Bila je okrog 40 let cerkvena pevka, ko je bil tu nadučitelj, občinski tajnik in organist g. Janez Nep. Bezjak. Menda v približnopol škofiji pa jo poznajo gg. duhovniki, ki jim je bila nekdanj tu na Remšniku strežnica.

Med svetovno vojno je postala slovita po člankih g. Januša Goleca v »Slov. Gospodarju«. Pogreb se je vršil v ponedeljek 20. jan. z dvema duhovnikoma in ob veliki udeležbi ljudstva. Počivaj v miru, blaga duša!

Maribor. Tukaj je zatisnil v Gospodu oči dne 19. januarja g. Jožef Lipša, bivši trgovec v Rogasški Slatini in v mladosti komornik pri nadškofu Dvorniku v Zadru. Vrnili se je ravno od sv. maše in obhajalne mize v stolnici na svoje stanovanje, pa ga je na stolu sedečega zadela kap. Rajni je bil iz Maribora prepeljan k Mali Nedelji v svojo rojstno župnijo, kjer se je vršil slovesen pogreb 21. I. Blagemu pokojnemu so posodile zadnjo pot ljudske množice, 9 duhovnikov, 3 gasilaka društva in zastopstva krščanskih društev iz Maribora. Pogreb je bil zelo svečan. Pokojni Lipša je bil velik dobrotnik Cerkev in krščanskih društev. Ostani mu ohran-

poslanci mednarodnega Rdečega križa na lico mesta preiskati vseh slučajev abesinskih prestopkov ženevskih sklepov o človeškem postopanju na bojiščih. Abesinci betonirajo svoje postojanke.

Po zadnjih vesteh iz Abesinije se nahaja ras Nasibu z velikim Jelom svoje vojske na pohodu, ki traja noč in dan, proti pokrajini ob gornjem teku reke Senell na jugu, kjer hoče ustaviti nadaljne prodiranje Italijanov na levem križu s sunkom v njihov desni bok. V Hararju na južnem bojišču je prevzel poveljstvo nad abesinsko vojsko bivši turški general Vehib paša, ki ima ukaz, da na utrjenih postojankah za vsako ceno odbije

ram. Tako ne morem umreti. Strašno bi bilo, ko bi prišel tak pred sodbo živega Boga.

Nekaj časa sta molčala. Potem je stari proseče spregovoril:

»Tevž, naj mi, naj govorim! Povedati ti hočem, kako je vse prišlo.«

»Tedad povejte, oče, če mislite, da je tako prav!« Zdaj se je stari izpovedal, kako si je nakopal težki greh. Večkrat si je moral globoko oddahnuti in si obrisati čelo. Takole se je vse zgodilo:

Temelj in podlaga za blagostanje na Dvornikovi kmetiji je položil Tavežev praded, ki je živel še pred kakimi šestdesetimi leti. Ta je imel samo dva otroka: sina Jozeja in hčer Nano. Ko je bilo hčeri štiri in dvajset let, je proti očetovi volji vzela nekega obrtnika v Dobrih in dobila le pet sto rajniš dote. S tem denarjem sta si kupila majhno branjarjo, najeti pa sta si morala še precej denarja na hišo. Zaradi tega dolga si vse življenje nista mogla prav pomagati in sta doživela le malo srečnih in veselih dni. Le eno veliko veselje jima je bilo v kratki dobi njunega zakona: ko se jima je v drugem letu rodil sin, ki sta mu dala ime Jožef. Ta je bil sedanji stari Dvornik, Tavežev oče. Še preden je izpolnil sin sedmo leto, je prišla branjarja na kant in starša sta kmalu nato pomrla. Zdaj ga je vzel ujec Jožef, ki je po očetovi smrti gospodaril na lepi Dvornikovi domačiji, k sebi za svojega. Pri hiši pa je bila še neka sirota,

petletna Cencka, ki se je je bil že stari usmilil in jo sprejel za rejenko. K tema dvema je prišel pozneje še tretji, namreč nezakonski sin mladega gospodarja, po imenu Jurij, poznejši krojač »Krištof«.

Jožef, sedanji stari Dvornik ujec, je bil čudak in se kljub lepi domačiji ni oženil. Najbrž je bilo tako, da tiste, ki bi jo bil rad, vzeti ni smel, dokler je oče živel, pozneje pa je dobil ni več. Otroke, ki so bili pri hiši, je imel rad, največ ljubezni pa je kazal Jozanu, svoje sestre sinu. Temu in Cencki ni rekel nikoli žale besede, čeprav bi prav Cencki bilo večkrat treba šibe. Če sta jo učitelj ali gospod kaplan tožila, da je lažniva, lahkomišelnica, da, celo kraji vdana, je gospodar samo z glavo zmajal, napravil pa ni nič. — Bolj strogo pa je držal Jurija, svojega nezakonskega sina, ki je bil večji in močnejši od bratrance Jozana. Jurija je jemal k vsakemu delu, ga komandiral in učil in nikoli ni bil prav zadovoljen z njim. — Ti trije otroci so rastle, delali na polju, v hlevu in na gumnu in bili nasesto hlapcev in dekel. Med seboj so se razumeli, kakor da so si res brata in sestra. Edino Cencka je imela včasih svoje skrivnosti in že z dvajsetimi leti se je spečala z Blazimom na vasi, ki jo je pozneje vzel.

Ko je Dvornik prekoračil petdeseto leto, je jel bolehati; imel je vodenico. Poldrugo leto se je korenjak žilavo branil bolezni, potem je šlo z njim hitro h kraju. Ko so ga sprevideli, so ga gospod vprašali,